

РЕШЕНИЕ

№ 35354

гр. София, 14.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разглежда дело номер **11150** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., настанен в СДВНЧ – Любимец, бадж № 44365, срещу Заповед № 5364з-5416/21.08.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължена наложена административната мярка "принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ".

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че в процесния административен акт не е извършена преценка с оглед на конкретните обстоятелства по случая, на пропорционалността на наложената мярка и нейната необходимост. В тази връзка жалбоподателят се позовава на съображение 16 от преамбюла на Директива 2008/115/ЕО. Поддържа се, че не са съобразени изискванията на чл. 15, §1, § 5 и § 6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година (Директива 2008/115/ЕО) и практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ). Изтъква се, че административният орган не е преценил изобщо дали съществува разумна възможност за извеждането му от страната, респ. в оспорената ПАМ няма сведения дали е извършена проверка за наличието на хипотезата на чл. 44, ал. 8 , предл. последно от ЗЧРБ. Предвид гореизложеното се иска отмяна на заповедта.

В съдебно заседание се явява лично, с призован преводач и с адв. Н. – назначен с определение на съда № 34868 от 10.09.2026 г., поддържа жалбата, не сочи нови доказателства и не възразява да се приеме административната преписка. Моли съда да отмени оспорения акт по съображения изложени в жалбата и в хода по същество на спора.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“, чрез юрк. М., оспорва жалбата като неоснователна, в открито съдебно заседание излага подробни съображения.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № УРИ: 5377з-542 от 03.08.2024 г. на инспектор група „Миграция“ при ОДМВР – С. З. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С..

За обезпечаване на изпълнението на тази заповед е издадена и Заповед рег. № УРИ: 5377з-544 от 03.08.2024 г. от инспектор група „Миграция“ при ОДМВР- С. З., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, с която жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

След подадена молба за международна закрила, чуждият гражданин е бил предаден на служител от РПЦ – Х. на 16.08.2024 г. при ДАБ към МС.

По отношение на жалбоподателя С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с решение № 3313 от 07.05.2026 г. на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Същото е оспорено по съдебен ред, като с решение № 6144 от 26.06.2025 г., постановено по адм. дело № 1189/2025 г. по описа на Административен съд-Хасково, жалбата му е отхвърлена. Съдебният акт е потвърден с решение № 9717 от 14.10.2025 г. по адм. дело № 8231 от 2025 г. ВАС.

Чужденецът подава последваща молба за международна закрила, но с Решение № 87Х/17.03.2026 г. на интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при МС не е допуснал последващата молба с вх. № УП-34007 от 25.02.2026 г. до производство по предоставяне на международна закрила. Това решение също е било оспорено по съдебен ред, но с решение № 20310 от 22.05.2026 г. по адм. д. № 4635 от 2026 г. на АССГ жалбата е отхвърлена.

Със заповед УРИ № 5392ПАМ – 152 от 25.02.2026 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

Цитирата ПАМ е обжалвана по съдебен ред, но с решение № 11323 от 23.03.2026 г. по адм. д. № 3029 от 2026 г. АССГ е отхвърлил оспорването като неоснователно. Решението не е било оспорено по реда на чл. 208 и сл. АПК и е влязло в сила на 15.04.2026 г. /съгласно справка представена от 21 състав на АССГ по адм. д. № 3029/26 г. - л. 74/.

На 10.08.2026 г. е проведена последваща беседа относно възможността за доброволно завръщане в страната на произход, във връзка с която е изготвена докладна записка рег. № 10545р-23609 от 10.08.2026 г. /неправилно изписана в предложението рег. № 5364р-20127 от 21.08.2026 г. с рег. № 10545р-23001 от 06.2026 г./ На проведената беседа оспорващият е заявил, че не иска да се възползва от предоставената подкрепа като част от Европейската реинтеграционна програма „Фронтекс“, не иска да се върне в родината си, а иска да остане в Б.. В тази връзка са му разяснени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 1, т. 1-3 ЗЧРБ обезпечителни мерки. Тъй като чужденецът не притежава паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който да предаде в залог, тази алтернатива е отпаднала и затова му е обяснена възможността да внесе като гаранция парични средства, за замяна на обезпечителната мярка. Разяснен му е и вариантът български гражданин или чужденец да внесе нотариално заверена декларация за осигуряването на жилище и финансова издръжка на лицето през време на престоя му в Б.. Жалбоподателят е заявил, че няма възможност да се възползва от предоставените алтернативни мерки.

Към административната преписка са приложени предложение за продължаване на срока за принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „Миграция“ – МВР с рег. № 5364р-20127 от 21.08.2026 г., приемо-предавателни протоколи, докладни записки.

В хода на административното производство е констатирано, че жалбоподателят е без документ за самоличност и не желае да се завърне доброволно в страната по произход –С..

Издадена е процесната заповед, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца с 6 месеца, считано от 25.08.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 20127/21.08.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради това, че чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност и получаване на документ за пътуване.

В предложението конкретно е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца. Със същия е проведена беседа на 10.08.2026 г. с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но същият не желаел да се завърне в родината си и отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност.

В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства касателно издаването на заповедта за продължаване на настаняването. В тази връзка е изготвена докладна записка рег. № 10545р-24415 от 17.08.2026 г.

Административният орган е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира също така разпоредбата на чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка ответникът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата на валиден документ за задгранично пътуване и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв. Отбелязано е също така, че поведението на чужденецът ясно показва, че няма да се съобрази с наложената му мярка, без семейство, което повишава мобилността му, в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от

компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Оспорената ПАМ е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК. Мотиви се съдържат и в предложението за продължаване на срока за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ с рег. № 5364р-20127 от 21.08.2026 г., което е допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. ОСГК на ВС.

Не са допуснати съществени нарушения на процедурата, такива, които да са засегнали правото на защита на лицето и да водят до издаване на акт с различно съдържание.

Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на когото е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административнопроизводствените правила. От приложената по делото преписка се установява, че с чужденеца е проведена беседа с цел да се завърне доброволно в страната по произход. Проведена е също така беседа във връзка със започване на административното производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства пред компетентните органи.

Процесната ПАМ е издадена и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: С: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане“ – точка 61.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./

гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая ответникът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава валиден документ за задгранично пътуване, както и нежеланието му да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

Въз основа на представените по делото доказателства не може да бъде обоснован извод, че по отношение на чужденеца може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. От страна на чужденеца не е подадено и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежемесечно явяване в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си.

В съдебното производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

В случая в предложението рег. № 5364р-20127/21.08.2026 г. на началник отдел ПНМ-ДМ са изложени мотиви за липса на възможност за прилагане на по-леките мерки спрямо чужденеца. Следва да се има предвид, че заповедта по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ е административен акт, издаден при условията на оперативна самостоятелност. Следователно, законодателят е регламентирал една правна възможност, чрез която е предоставил на административния орган право да извърши преценка за всеки конкретен случай. Тази негова преценка е израз на вътрешно убеждение в рамките на предоставената му оперативна самостоятелност да избере по-тежката мярка. В тази

връзка, излагайки съображения защо избира тази мярка, е достатъчно да се приеме, че преценката му е мотивирана.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, като не е изтекъл и максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което оспорената ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република Б./. Задържането е необходимо с оглед успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

Съобразно изложеното съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., настанен в СДВНЧ – Любимец, бадж № 44365, срещу Заповед № 5364з-5416/21.08.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължена наложена административната мярка "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденец до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, за срок не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 25.08.2026 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: